ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Γιάννη Ελαφρού**

Αγώνας για ένα ποιοτικό δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα ενάντια στην εξαθλίωση

Μια πολύ μεγάλη μάχη είναι εμπρός μας: η μάχη του ασφαλιστικού. Όλοι καταλαβαίνουν πως πρόκειται για μια μάχη με ευρύτερη κοινωνική και πολιτική σημασία. Κοινωνικά, η πρόταση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ δεν σημαίνει μόνο την περικοπή των καταβαλλόμενων συντάξεων άμεσα και το σφαγιασμό τους για όσους βγουν από δω και πέρα, ούτε την τρομερή αύξηση της επιβάρυνσης για τους εργαζόμενους με μπλοκάκι (μεγάλο κομμάτι της νέας βάρδιας), αλλά και τα μικρομεσαία στρώματα (σε επίπεδο σύνθλιψής τους). Σημαίνει τη συνολική αναδιάρθρωση του ασφαλιστικού συστήματος, σύμφωνα με τον άγριο ολοκληρωτικό καπιταλισμό της εποχής μας. Πολιτικά, σηματοδοτεί την οδυνηρή αποκάλυψη σε ευρύτερα στρώματα της εργασίας τι σημαίνει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, την οποία μπορεί και να στήριξαν τον Σεπτέμβρη, ως εφικτή κυβερνητική λύση. Η δυνατότητα μεγάλων κοινωνικών αντιδράσεων και πολιτικών ριζοσπαστικών μετατοπίσεων είναι υπαρκτή (όχι δεδομένη). Δεν επιτρέπει στην μαχόμενη Αριστερά να βλέπει στατικά τους συσχετισμούς, ούτε την μελαγχολία για την εκλογική επικράτηση του μνημονιακού ΣΥΡΙΖΑ.

Ο ταξικός χαρακτήρας της κυβερνητικής πρότασης αποκαλύφθηκε πλατιά από τη συναίνεση που επέδειξαν ο ΣΕΒ, ο ΣΕΤΕ (ξενοδόχοι) και λοιποί εργοδότες στη σύσκεψη με τον Α. Τσίπρα την Πέμπτη. Συμφώνησαν σε μια περιορισμένη αύξηση της εργοδοτικής εισφοράς (κάτω του 1%) με αντισταθμιστικά για λόγους καθεστωτικής σταθερότητας. Οι εισφορές όμως είχαν μειωθεί πρόσφατα από την κυβέρνηση ΝΔ – ΠΑΣΟΚ κατά 3,9%. Ακόμα πιο σημαντικό είναι πως τα ποσοστά αυτά αναφέρονται σε πετσοκομμένους μισθούς, ενώ βασιλεύει η μαύρη εργασία (και η ανεργία). Το συνολικό μέγεθος των εργοδοτικών εισφορών (που, μην το ξεχνάμε, αποτελούν μέρος της κλεμμένης υπεραξίας) έχει μειωθεί πολύ τα τελευταία χρόνια.

Αποκαλυπτική είναι και η συναίνεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην κατεύθυνση των

κυβερνητικών αλλαγών, διατηρώντας επιφυλάξεις για τη δημοσιονομική απόδοση, δηλαδή για την επιβολή παραπέρα περικοπών. Ταυτόχρονα, η ΕΕ πιέζει τα κόμματα της μνημονιακής «αντιπολίτευσης» να συναινέσουν στην αντιασφαλιστική αναδιάρθρωση.

Απέναντι στον αντιασφαλιστικό Αρμαγεδδών, το εργατικό λαϊκό κίνημα πρέπει να αντιπαραθέσει ένα πλαίσιο αποφασιστικών διεκδικήσεων, με βάση τις σύγχρονες ανάγκες και δικαιώματα, που θα απαντούν στην πορεία εξαθλίωσης που έχει καταδικάσει το σύστημα τους εργαζόμενους, τους ανέργους, την εργατική και λαϊκή οικογένεια. Βασικά σημεία ενός τέτοιου πλαισίου: Μηδενική ανοχή σε οποιαδήποτε παραπέρα περικοπή ή επιβάρυνση, ούτε να σκέφτονται να φέρουν ανάλογο νομοσχέδιο στη βουλή. Το δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση (υγεία, πρόνοια, σύνταξη) είναι καθολικό, πρέπει να παρέχεται σε όλους χωρίς προϋποθέσεις από ένα αποκλειστικά δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα. Η ασφάλιση δεν είναι εμπόρευμα. Το κόστος της ασφάλισης να βαρύνει τους εργοδότες και το κράτος, τόσο για τους εργαζόμενους όσο και για τους ανέργους. Πλήρη σύνταξη στα 30 χρόνια εργασίας ή στα 60 έτη (58 για τις γυναίκες). Πλήρης ασφάλιση για τη μερική απασχόληση, την ελαστική και εκ περιτροπής εργασία, την μαθητεία και κατάρτιση, τα βάουτσερ και τα «κοινωφελή». Η περίοδος ανεργίας να μετρά ως χρόνος ασφάλισης. Συντάξεις αξιοπρέπειας και όχι πείνας, καμιά σύνταξη κάτω από τον βασικό μισθό. Διασφάλιση όλων των συντάξεων που υπερβαίνουν αυτό το ύψος και των εφάπαξ.

Απαντούν τα συστημικά και κυβερνητικά χαλκεία: Δεν γίνονται αυτά, δεν βγαίνουν τα Ταμεία, υπάρχει μεγάλο ποσοστό ανεργίας και λίγοι εργαζόμενοι. Καταρχήν, με εργαζόμενους μέχρι τα βαθιά γεράματα δεν πρόκειται οι νέοι να βρουν ποτέ δουλειά. Από κει και πέρα, το «δεν βγαίνουν τα Ταμεία» αφορά τη συστηματική κλοπή τους όλα τα προηγούμενα χρόνια, αλλά και της απόφασης της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ να υπογράψει μνημόνιο, εντός της ΕΕ. Συμφώνησαν και εφαρμόζουν την δραστική μείωση της κρατικής επιχορήγησης για να υπάρχει «δημοσιονομική σταθερότητα» και για να πληρώνουν το χρέος και μετά λένε «δεν βγαίνει» χωρίς περικοπές… Οι τράπεζες αναχρηματοδοτήθηκαν. Γιατί δεν γίνεται το ίδιο και με τα Ταμεία, που μόνο από το ληστρικό PSI είχαν απώλειες 13 δις. ευρώ; Γιατί να πληρώσει η Ελλάδα 12,5 δις. για το χρέος το 2016 (6,5 δις. για αποπληρωμή κεφαλαίων και 6 δις. για τόκους) και να μην πέσει μέρος αυτών των χρημάτων για τη στήριξη των Ταμείων; Μια τέτοια εργατική και λαϊκή απάντηση απαιτεί την κατάργηση των μνημονίων, την άρνηση πληρωμής του χρέους, το να πληρώσει το κεφάλαιο για τα κλεμμένα δεκαετιών, την ρήξη και την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ.

Στο αμέσως επόμενο διάστημα οι ταξικές τάσεις του εργατικού κινήματος, οι μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η αντικαπιταλιστική Αριστερά, με την κοινή τους

δράση και το συντονισμό μάχης μπορεί και πρέπει να συμβάλλουν στον αναγκαίο εργατικό και λαϊκό ξεσηκωμό, σε συνδυασμό με την προβολή μιας πολιτικής κατεύθυνσης συνολικής ανατροπής, που θα υπερασπίζει τα ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων και θα σκορπά την ανασφάλεια στο στρατόπεδο της Ιερής Συμμαχίας κυβέρνησης – κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ.

Πηγή: **prin.gr**